

Sygn. akt IV Ka 190/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2017 r.

sprawy **M. F.**

syna S. i E. z domu B.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 193 kk, art. 278 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 12 stycznia 2017 r. sygnatura akt II K 445/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie IX jego dyspozycji w ten sposób, iż należne koszty obrony z urzędu podwyższa do kwoty 1778,58 złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 190 / 17

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył M. F. o to, że:

I. w dniu 11 stycznia 2016 roku w Ś., woj. (...), przy ul. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy, tj. samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) poprzez kopanie tego samochodu, powodując wgniecenia powłoki

zewnątrznej drzwi tylnych, zarysowanie powłoki lakierniczej zderzaka przedniego, zerwanie mocowań przedniej tablicy rejestracyjnej, czym spowodował straty w wysokości 1000 zł na szkodę P. B., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.;

II. w dniu 11 stycznia 2016 roku w Ś., woj. (...), przy (...) na klatce schodowej kierował wobec E. W. groźbę pozbawienia jej życia, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

III. w dniu 11 stycznia 2016 roku w Ś., woj. (...), usiłował wedrzeć się do mieszkania znajdującego się przy ul. (...) na leżącego do E. W., poprzez szarpanie za klamkę drzwi wejściowych, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak możliwości pokonania zabezpieczenia zamka drzwi tego mieszkania, działając na szkodę E. W., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 193 k.k.;

IV. w dniu 24 stycznia 2016 roku w Ś., woj. (...), umyślnie dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy, tj. drzwi wejściowych do mieszkania znajdującego się w Ś. przy ul. (...), poprzez kopanie oraz uderzanie w te drzwi, powodując uszkodzenia zawiasów drzwi, wgniecenia oraz zarysowania powłoki drzwi, czym spowodował straty w wysokości 1000 zł na szkodę F. S., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.;

V. w dniu 24 stycznia 2016 roku w Ś., woj. (...), umyślnie dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy, tj. drzwi wejściowych do mieszkania znajdującego się w Ś. przy ul. (...), poprzez uderzanie w te drzwi i napieranie na nie, powodując uszkodzenie dwóch zamków tych drzwi, zawiasów drzwi oraz konstrukcji mocowania futryny, czym spowodował straty w wysokości 1000 zł na szkodę A. L., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.;

VI. w dniu 22 marca 2016 roku w Ś., woj. (...), przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, tj. perfum marki (...) w ilości dwóch sztuk oraz perfum marki (...) w ilości jednej sztuki, czym spowodował straty w mieniu w wysokości 522,97 zł na szkodę (...) sp. Z o.o. w Ł., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

VII. w okresie od 22 lutego 2016 roku do 18 maja 2016 roku w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem kierował groźby pozbawienia życia pod adresem E. W., przy czym groźby ta wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a ponadto w dniu 18 maja 2016 roku rzucił w kierunku E. W. łopatą, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VIII. w dniu 28 maja 2016 roku w Ś., woj. (...), umyślnie dokonał uszkodzenia cudzego mienia, tj. drzwi wejściowych do budynku mieszczącego się w Ś. przy ul. (...), w ten sposób, że kopiąc w te drzwi i szarpiąc je uszkodził te drzwi, czym spowodował straty w wysokości 500 zł na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej w Ś. przy ul. (...), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.;

IX. w dniu 28 maja 2016 roku w Ś., woj. (...), groził pozbawieniem życia P. B., przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

X. w okresie od 11 stycznia 2016 roku do 18 maja 2016 roku w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem znieważał E. W. używając wobec niej słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 12 stycznia 2017r. sygn. akt II K 445 /16:

I. Oskarżonego M. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, że wartość szkody wyniosła 600 zł, tj. występku z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach II, VII i IX części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 190 § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do

wykonywania w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. oskarżonego M. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 193 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 193 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. oskarżonego M. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach IV, V i VIII części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, że wartości szkód wyrządzonych przestępstwami wyniosły:

- odnośnie czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku – 160 zł,

- odnośnie czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku – 460 zł,

- odnośnie czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku – 255 zł,

oraz, że czyny te stanowią wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. i za czyny te na podstawie art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

V. oskarżonego M. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego M. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 216 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

VII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia i ograniczenia wolności orzeczone w punktach I, II, III, V i VI części rozstrzygającej wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie VII kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego w dniu 11.01.2016 roku od godziny 01:45 do godziny 18:55, w dniu 12.01.2016 roku od godziny 16:20 do godziny 18:46, od dnia 22.03.2016 roku godzina 14:30 do dnia 24.03.2016 roku godzina 11:30, od dnia 28.05.2016 roku godzina 14:20 do dnia 30.05.2016 roku godzina 11:20, oraz od dnia 9.06.2016 roku godzina 11:00 do dnia 25.10.2016 roku godzina 14:20, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie za równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 1.151,28 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem Rejonowym;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, zaliczając wydatki poniesione w toku postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący obrońca zaskarżył wyrok w zakresie punktów V, VII i IX na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż administrator Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w Ś. posiada uprawnienie do złożenia wniosku o ściganie oskarżonego o popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku,

w konsekwencji

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisu art. 5 § 1 pkt 9 KPW w zw. z art. 124 § 3 KW, poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia wykroczenia z przepisu art. 124 § 1 KW w sytuacji braku wniosku o ściganie złożonego, przez uprawnionego pokrzywdzonego,

nadto

3) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego, oraz

4) nieprawidłowe wyliczenie należnego obrońcy z urzędu oskarżonego wynagrodzenia tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przygotowawczego oraz przed sądem I instancji, w tym za udział w posiedzeniu sądu dotyczącym przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania oraz rozpoznania zażalenia na zastosowanie lub przedłużenie tego środka zapobiegawczego,

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku i dokonanie korekty wyroku w punkcie V, a nadto poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 6 miesięcy pobawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby,

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja kwestionując ustalenia co do winy i kary jest całkowicie bezzasadna, natomiast jedynie częściowo trafny okazał się zarzut dotyczący kosztów obrony, co przyniosło nieznaczną korektę pkt. IX dyspozycji zaskarżonego wyroku.

Uznanie sprawstwa i zawinienia oskarżonego M. F. co do zarzucanych mu łącznie 10-ciu czynów zostało poprzedzone prawidłowo przeprowadzonym postępowaniem dowodowym, którego wyniki, przedstawione w pisemnych motywach wyroku, nie zostały w apelacji zakwestionowane. Oskarżony w toku procesu przyznał się, wyraził skruchę, zaś zeznania pokrzywdzonych oraz jednoznaczne wyliczenia wartości szkód (czyn I oraz zakwalifikowane ostatecznie jako wykroczenia z art. 124 § 1 kw czyny IV, V i VIII) tworzą prawidłową podstawę faktyczną wyroku. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku omawiają także wszystkie istotne okoliczności, mające wpływ na prawidłowy wymiar kary oskarżonemu. Tak więc wymogi art. 420 § 1 i 2 kpk zostały w pełni dochowane.

Autor apelacji nie wykazał się starannością, gdyż sporządzając apelację w jej petitum wskazał, że apeluje w zakresie punktów V i VII na korzyść oskarżonego, które to punkty dyspozycji wyroku dotyczą odpowiednio – skazania za czyn z art. 278 § 1 kk (zarzut VI a/o) oraz kary łącznej pozbawienia wolności. Jak to natomiast wynika z treści zarzutów 1) i 2) apelacji, skarżący kwestionuje w istocie prawidłowość orzekania w zakresie wykroczenia opisanego w pkt. VIII a/o i pkt. IV dyspozycji wyroku. Błędnie tu apelujący zarzucił zaistnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci braku wniosku o ściganie, wymaganego zgodnie z przepisem art. 124 § 3 kpw. Wszak zarządca pokrzywdzonej Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w Ś., zeznający w dniu 29.12.2016r. w charakterze świadka A. O. złożył wymagany wniosek o ściganie sprawy zniszczenia mienia. Nie ma żadnych podstaw dla powątpiewania, czy osoba o takim statusie dysponuje uprawnieniami do składania w imieniu Wspólnoty wniosku o ściganie karne.

Kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła także zasadności kolejnego stawianego w apelacji zarzutu tj. rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk w powiązaniu z art. 85 a kk. Kary jednostkowe za przypisanych oskarżonemu łącznie 7 różnych występów pospolitych (gróźb karanych, kradzieży, zniszczenia mienia, zniewag i usiłowania naruszenia miru domowego) zostały wymierzone nie tylko w dolnych ustawowych granicach zagrożenia, ale nadto kara łączna 8-miu miesięcy pozbawienia wolności została

określona ze znaczącym zastosowaniem zasady pośredniej tj. asperacji (górna granica tej kary to 1 rok i 1 miesiąc pozbawienia wolności). Nawet jeżeli oskarżony był w sprawie tymczasowo aresztowany, przyznał się do winy (w obliczu jednoznacznych dowodów winy), to jednak nie należy zapominać, że przedmiotowe czyny nie stanowią incydentu w dotychczasowym życiu oskarżonego. Był on już karany sądownie, zaś większość (9) czynów objętych apelacją oskarżony popełnił na szkodę swych najbliższych sąsiadów, będąc pod działaniem alkoholu, okazując bezpodstawną agresję słowną i fizyczną, w tym łamiąc nakładane w postępowaniu przygotowawczym wolnościowe środki zapobiegawcze, co ostatecznie skutkowało tymczasowym aresztowaniem. Wszystkich czynów oskarżony dopuścił się umyślnie i z premedytacją.

Uwzględniając powyższe także w kontekście kary wymierzonej łącznie za 3 wykroczenia uszkodzenia mienia (30 dni aresztu) i wskazując na wysokość wyrządzonych szkód, nie naprawionych przez oskarżonego, to kara ta odpowiada dyrektywom art. 33 i 35 kw.

Wymierzone kary przez ich wykonanie powinny racjonalnie prowadzić do resocjalizacji oskarżonego, tj. wdrożyć oskarżonego do poszanowania porządku prawnego w przyszłości.

Wbrew oczekiwaniom apelującego nie występują w sytuacji oskarżonego okoliczności i warunki osobiste dla zastosowanie probacji w rozumieniu art. 69 § 1 kk. Kryteria jej odnoszą się przede wszystkim do celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec skazanego oraz do celów prewencji ogólnej. Podnoszony w apelacji argument cyt. „charakter czynów zabronionych popełnionych przez oskarżonego nie powinien skutkować tak surową karą, lecz powinien doprowadzić do zaprzestania popełniania przez niego podobnych czynów w przyszłości” jest nie tylko niezrozumiały, nierzeczowy i wręcz pozbawiony logiki.

Kwestia należności za obronę świadczoną z urzędu (zarzut 4) apelacji) nie może być rozstrzygnięta po myśli autora apelacji. Wysokość kosztów należnych obrońcy z urzędu w dacie orzekania Sądu I instancji regulowało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801).

W niniejszej sprawie mają zastosowanie jego następujące przepisy:

§ 4. 1. Cyt. Oplatę ustala się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej (podkr. SO) określonej w rozdziałach 2-4, przy czym nie może ona przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

2. Ustalenie opłaty w wysokości wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej opłaty maksymalnej następuje z uwzględnieniem stopnia zawilości sprawy oraz nakładu pracy adwokata oraz wkładu jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczby stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjętych w sprawie, w tym czynności podjętych w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, wartości przedmiotu sprawy, wkładu pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, a także trybu i czasu prowadzenia sprawy, obszerności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

...

§ 17. 1. Oplaty maksymalne wynoszą w sprawie objętej:

1) dochodzeniem - 360 zł;

...

2. Oplaty maksymalne za obronę wynoszą:

...

3) przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym lub przed wojskowym sądem garnizonowym - 840 zł;

4) przed sądem okręgowym jako drugą instancją lub przed wojskowym sądem okręgowym jako drugą instancją - 840 zł;

§ 18. 1. Opłaty maksymalne wynoszą za dokonanie określonej czynności procesowej w toku postępowania sądowego - 25% opłaty maksymalnej (podkr. SO) przewidzianej za obronę w sprawie, w której ta czynność ma być dokonana.

2. Opłaty maksymalne wynoszą za udział w posiedzeniu sądu dotyczącym przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania oraz rozpoznania zażalenia na zastosowanie lub przedłużenie tego środka zapobiegawczego - 50% opłaty maksymalnej(podkr. SO)

§ 20. W sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata maksymalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%.

Zatem opłatę należało obliczyć następująco:

- za obronę w dochodzeniu - 180 zł,

- za udział w posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania w dniu 11.06.2016r. - 90 zł,

- za postępowanie przed sądem rejonowym - 420 zł plus dodatek 4x 82 zł=336 zł za udział w 4 rozprawach 18.10., 25. 10, 8.12. i 29.12. 2016r.,

- za udział w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zastosowania tymczasowego aresztowania w dniu 7.07.2016r. - 210 zł

- za udział w posiedzeniu odwoławczym w przedmiocie zażaleniomym co do przedłużenia zastosowania tymczasowego aresztowania w dniu 28.08.2016r. - 210 zł.

Suma tych kwot to 1446 zł, którą zwiększono o 23 %, wynikającą z § 4 ust. 3 rozporządzenia, co dało opłatę w kwocie 1778, 58 zł.

Ponieważ obrona oskarżonego w niniejszej sprawie nie wyróżniała się niczym szczególnym, stąd nie ma podstaw z § 4 ust. 2 rozporządzenia do zwiększenia opłaty ponad wyliczoną. Sprawa nie jest zawiła a nakład pracy adwokata oraz wkład jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy nie wykroczyły poza standardowe czynności obrończe.

Nie występują także merytoryczne podstawy dla zwiększenia wynagrodzenia obrońcy w postępowaniu apelacyjnym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec braku po stronie oskarżonego istotnego majątku i dochodów oraz wobec wymierzenia kary izolacyjnej, zasadnym jest zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.